

ninger. Der er altså ikke ret mange erhvervsfolk, der har lyst til at bringe sig i den situation.

Så der er mange elementer i det. Derfor synes jeg også, at det, som fru Pia Christmas-Møller citerede Shimon Peres for, er vigtigt, nemlig at en tiger, der bliver en kat, altså er en kat og ikke en tiger. Og når Peres kan have det afventende synspunkt, så synes jeg ærlig talt også, at det danske Folketing kan have det afventende synspunkt. Det er også det synspunkt, som for øjeblikket ligger i kortene fra USA og fra EU.

Der synes jeg også, det er værd at mærke sig, at en af Hamas' ledere i dag – jeg så det i morgenfjernsynet – vistnok sagde, at han havde fuld tillid til Abu Abbas, altså Abu Mazen, deres præsident. Men se, denne Abu Abbas/Abu Mazen går ind for en tostatsløsning efter en forhandlet fredelig proces. Så hvis Hamas har tillid til Abu Abbas, må de altså også dermed vise tillid til den linje, han har haft, og det er én præsident, én hær, flere partier og en tostatsløsning. Vi kan så håbe, der kommer det ud af det, at ansvaret åg også betyder, at Hamas bliver politisk og ikke militært, så de kan være med til at træffe politiske beslutninger, som de så også er med til at implementere, nemlig også afvæbning af militserne og en forhandlet tostatsløsning.

Jeg synes bare, at jeg ville præcisere det over for hr. Søvnald, altså vise, at jeg jo ikke kun stiller krav til palæstinenserne. Jeg sagde jo i en meget tydelig, men selvfølgelig lang tale, at Israel gennem grænselukkninger, gennem muren, gennem ødelæggelse af infrastrukturen og gennem begrænsningerne for den palæstinensiske arbejdskraft også bærer et klart medansvar for, at det ikke er lykkedes for palæstinenserne at rejse deres samfund bedre, end det er. De krav var jo præcis de samme, som hr. Søvnald nævnte, så det er vi egentlig ikke uenige om.

Det er fuldstændig rigtigt: Jeg tror også, at præsident Abbas havde et oprigtigt ønske om at få fred og rydde op. Han fik altså opbakning, for Sharon sørgede faktisk for at trække sig ud af Gaza. Det er rigtigt, at israelerne ikke rigtig synes, at de havde nogen at forhandle med, og der må vi altså også forstå Israels situation. Israel sad altså over for nogle terrorister, der ville have Israel i hævet. De sidder over for en palæstinensisk ledelse, som ikke kunne garantere, at de aftaler, de indgik, blev holdt, fordi der var militser, der prøvede at underminere dem.

Kl. 12.20

Det er for øvrigt heller ikke mange dage siden, at der var en bombe inde i Israel. Så det var

deres situation. Det kan måske godt være, at de kan lave en aftale, men den bliver bare ikke holdt, for der er nogle, der underløber aftalen.

Det er vanskeligheden, og der synes jeg, man skal godskrive Israel, at de faktisk i den situation sagde: Nu forlader vi Gaza. Og Olmert har også sagt: Jamen det skal også udstrækkes til Vestbredden. Derfor synes jeg faktisk, at det danske Folketing skal være afventende og konstruktivt både i forhold til det palæstinensiske valg og i forhold til det israelske valg og dermed også støtte dem, der måtte blive kræfterne, der vil have udvikling og en politisk løsning på det. En militær og militant løsning bliver der under ingen omstændigheder tale om.

Korridoren indgår jo i det, der skal være forhandlingsspørgsmålet og er forhandlings-spørgsmålet, og det er derfor, at vedtagelsen her taler om en forhandlet løsning. Omverdenen kan i øvrigt heller ikke diktere en løsning, for parterne vil jo ikke acceptere en dikteret løsning. Det skal være en forhandlingsløsning.

Jeg modtager meget gerne hr. Søvnalds opfordring til, at regeringen også tager initiativer. Vi har taget en række initiativer. Det var faktisk os, der tog initiativet til køreplanen for en fred, som begge parter tilslutter sig. Vi har også her i november måned lanceret det nye initiativ med en minitænketank med folk fra både palæstinensisk side og fra israelsk side til at se på, hvordan vi får den køreplan praktiseret, altså hvilke skridt der skal til.

Vi har mange gange prøvet at kickstarte køreplanen, men vi er jo ikke kommet så langt, det må enhver tilstå, for der har været alt for mange kræfter på begge sider, på begge fløje, som ikke ønskede at få den tostatsløsning, som er den eneste løsning. Så har folk forskellige motiver til at ønske en tostatsløsning, sådan som vi også lige har hørt det antydet før. Det er egentlig lige gyldigt, hvilke forskellige motiver de har. I politik har folk mange forskellige motiver. Det vigtigste er, om de kan blive enige om at lave det samme, og det er altså en forhandlet tostatsløsning, som må komme på tale.

Til hr. Søren Espersen vil jeg bare præcisere, at hvis Hamas går hen og styrer det palæstinensiske område som en terrorbevægelse, har de isoleret sig fra det internationale samfund. Så kan det internationale samfund jo ikke samarbejde. Derfor ville jeg heller ikke tro, at Hamas kunne drømme om det, i det øjeblik de sidder på regeringsbænkene og har et ansvar. For det ville jo betyde, at den sociale fremgang, de har